

дѣ изящентъ за истинскій военентъ” помислихъ азъ, но като са взрехъ въ тѣзи гълъбови, рѣшителни очи и енергическата складка на джунитѣ, тутакси взехъ мисльта си назадъ.

Азъ са назовахъ.

— Твърдѣ приятно. . . . Обязанността ви не е легка. Корреспондентитѣ — това е бинокль, чрѣзъ който цѣла Россия оттамъ глѣда на насъ. Вий сте по близки свидѣтели и отъ васъ зависи много. Да покажете истиннитѣ герои и работници, да изобличите подлостъта и фарисейството. Азъ още не съмъ ви видѣлъ. Азъ съмъ Скобелевъ.

— Вчера азъ бѣхъ при баща ви.

— При нашата? некубихъ са отъ младия генералъ. Той са засмъ. Моятъ синъ баща си паша нарича. Жалко че азъ не ви видѣхъ. Гдѣ са вий остановихте? . . .

Азъ казахъ.

— Ей сега музиката ще почне.

— Каква? зачудихъ са азъ.

— А ето виждате ли. Достаточно е баща ми или азъ да са покажемъ тукъ, чото тамъ отъ тази батарея да стирнатъ огнь.

Музиката почна нѣ-скоро отъ колкото азъ са надѣяхъ. Бѣло кълбо са откъсна отгорѣ отъ жълтиятъ паша на турската батарея. Слѣдъ три или четири секунди зачу са гърмежа на далеченъ вистрѣлъ и като растреперанъ въ топлиятъ въздухъ съ дълго охканье са пронесе на далечъ гранатата и са удари въ Дунавтъ, изригна цѣлъ фонтанъ отъ брилянтни капки.

— Недостигна! Спокойно забѣлѣжи Скобелевъ.

Втората граната са пронесе надъ насъ и са разпръсна нѣгдѣ си отподирѣ ни.

— Прѣхвъркна. Сега, ако мѣрачитѣ сж добри — трѣбва тукъ да хванатъ.

Точно като че ли не е въ него това, точно като зрителъ той, а не дѣйствующе лице.

Третата и четвъртата граната са закопахъ въ брѣгътъ близо-близо, когато отъ Гюргево пристигна единъ младъ ординарецъ.

— Ваше Превѣходителство пожалуйте.

— Какво? Нашата ми са е разсърдилъ?

— Димитрий Ивановичъ, са сърди. Напраздно перестрѣлка почнувате.